

Arrest

nr. 51 942 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Gjakovë en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw partner aanhaalde. Zo verklaarde u net als uw echtgenoot dat u met uw familie problemen had. Uw familie ging immers niet akkoord met jullie relatie, gezien jullie een andere religie aanhangen – uw partner is christen, terwijl u moslim bent – en u reeds op jonge leeftijd door uw vader verloofd werd met F.(...) K.(...), net als u een moslim. Desalniettemin besloten jullie te trouwen, waarop uw familie ermee dreigde jullie te vermoorden. Om deze reden vluchtten jullie naar Zylfaj, een onbewoond dorp, waar jullie leefden zonder stromend water en elektriciteit. Jullie woonden er tot jullie het niet meer konden volhouden. Op 1 mei 2009 vertrokken

jullie naar België waar jullie op 4 mei 2009 asiel aanvragen. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 20 november 2008; en een geboorteakte van UNMIK (tijdelijke VN-missie voor Kosovo) van uw zoon uitgereikt op 3 augustus 2006 te Gjakovë.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner (CGVS, p.5-10). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en de geboorteakte van uw zoon bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit en de identiteit en de nationaliteit van uw zoon. Deze staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, B. D..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 941 van 29 november 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van B. D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, is niet dienstig.

De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan.

2.4. De Raad wijst er op dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde de problemen met de families van D. en F., vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

Verzoeker slaagt er inderdaad niet in om aan te tonen dat zijn problemen voortspruiten uit religieuze motieven. Verzoeker treedt immers in zijn verzoekschrift de commissaris-generaal bij wanneer deze er van uitgaat dat er in Kosovo een volledige godsdienstvrijheid is en hij weerlegt de informatie die vervat zit in het administratief dossier en waarop de commissaris-generaal zich steunt, niet.

Verzoekers stelling dat er een verschil is tussen wet en praktijk en dat een huwelijk tussen personen van een verschillende godsdienst, volgens de traditie niet aanvaard wordt, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

In strijd met de stelling van verzoeker dat de commissaris-generaal moet nagaan wat de tradities van een land zijn, wijst de Raad er op dat de bewijslast in de eerste plaats bij verzoeker zelf rust en het niet de taak is van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Verzoeker blijft inderdaad in gebreke stukken bij te brengen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken. Zijn falen maskeren door de commissaris-generaal een tekort in de zorgvuldigheidsplicht in de schoenen te schuiven, is geen deugdelijk verweer.

De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat verzoekers problemen louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en niet vallen onder voormelde criteria.

Ook de uitleg van verzoeker dat hij de verloofde van een andere man geschaakt heeft, in strijd met de Albanese traditie, is een simpele bewering. Hij toont evenmin aan dat hij omwille van zijn niet traditionele handelswijze een vervolging dient te vrezen in de zin van het Verdrag van Genève.

De verklaringen van zijn moeder betreffen gesolliciteerde documenten die niet als een objectieve weergave van de werkelijkheid beschouwd kunnen worden. Er is derhalve van de beweerdde problematiek geen enkel begin van bewijs voorhanden.

Het blijkt dat verzoeker zelfs tegen de bedreigingen geen klacht heeft neergelegd bij de autoriteiten.

De Raad naar artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 die stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]”

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoeker heeft, zoals reeds hoger vastgesteld, echter geen enkele poging ondernomen om klacht in te dienen bij de politie of om hulp te zoeken bij EULEX of KFOR (zie verhoorverslag van 21 april 2010, p. 10).

Deze vaststelling verzet zich tegen het besluit dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen. De Raad verwijst naar hetgeen dienaangaande, op basis van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, gesteld werd in de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker brengt geen elementen aan die de bedoelde informatie weerleggen, maar beperkt zich tot het opwerpen van blote beweringen (zie verzoekschrift, p. 3) als "ze zullen je wel enkele weken beschermen maar daarna is het gedaan" en "ze zullen ook geen 24 uur bescherming kunnen aanbieden". Dit doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

De Raad merkt ook op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

De Raad deelt dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een vrees voor vervolging koestert noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 21 april 2010, bijgestaan door een advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Verzoekers bewering dat de bestreden beslissing "niet juist of juridisch aanvaardbaar is" en steunt op "onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven", is gelet op wat sub 1.2 gemotiveerd staat, onjuist.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende ondersteunen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden

Gelet op wat voorafgaat, kan van verzoeker de status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden erkend, noch kan hem de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in voormelde wet, worden toegekend.

De Raad is tot slot van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE